

Tag til

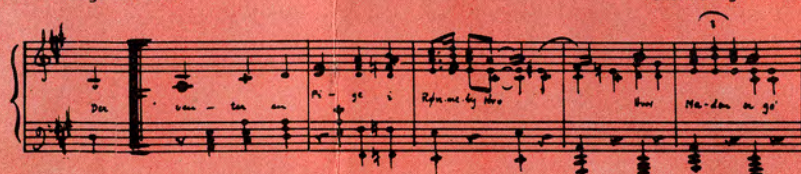
RØNNEBY KRO

Pigen i Rønneby Kro

Musik: Aage Stentoft.

Tekst: Børge Müller.

Hvad er Maane, Sol og Himmerige
mod en Kro, hvor Værten er en Pige?
Hun har li' de Øjne,
som hun skal ha' —
og de kan blinke,
jojo, de ka' —
hoho haha!

Refrain:

Der venter en Pige i Rønneby Kro,
hvor Maden er go',
Priserne til at bære.
Den faste Rute gaar lige til Rønneby Kro
i Haab og i Tro,
Kærlighed, Dyd og Tugt og Ære.
Alt kan man sige om Rønneby Kro,
men der sku' man bo,
der er der godt at være.
Der er Fred og Ro
og lige Plads til to.
Okay, alright, go on, tag til Rønneby Kro.

Verden blir saa køn, som den kan bli'e,
naar man holder rigtigt af en Pi'e.
Hendes bløde Læber
skal hviske Ja
endnu i Aften,
jojo, de ska', hoho haha!

Refrain:

Der venter en Pige i Rønneby Kro
o. s. v.

Musikken udkommet paa JAC. BOESENS MUSIKFORLAG, København.

Tag til RØNNEBY KRO

Lystspil af BØRGE MÜLLER

Iscenesat af: ALICE O'FREDERICKS og JON IVERSEN

Musik: AAGE STENTOFT . Sangtekst: BØRGE MÜLLER
Orkester: TEDDY PETERSEN . Instrumentation: PETER DEUTSCH

Dekorationer: MAX LOUW

Fotografi: RUDOLF FREDERIKSEN
ALF SCHNEEVOIGT

Tone: POUL BANG
BENGT HØYER

En APOLLON-FILM
Atelier ASA

I Hovedrollerne:

Anne-Lise, Kroværtens Datterdatter ..... Bodil Kjer
„Molly" Journalist ved „Københavnerværet"..... Sigrd Horne-Rasmussen
Journalist David d. Jensen's Tante ..... Petrine Sonne
Kroværten i „Rønneby Kro", B. Bartholdi ..... Johannes Meyer
Landsretssagfører Sørup ..... Lau Lauritzen
Journalist David d. Jensen „Rønneby Tidende" .. Poul Reichhardt
Bankdirektøren ..... Sigurd Langberg
Ministeren ..... Svend Bille
Professoren ..... Knud Heglund

og

Tjener Sørensen ..... IB SCHØNBERG

RØNNEBY KRO

Tag til

Rønneby Kro!

Lille Aarsag — stor Virkning, det er et gammelt Ord, som ofte beviser sin Rigtighed! . . . Hvem skulde f. Eks. tro, at en lille Notits i et af Hovedstadens Blade skulde faa tre af Landets mest kendte Mænd til at blive hede om Ørene. Disse tre, en Minister, en Bankdirektør og en Professor, skyndte sig at opsøge hinanden for at søge Trøst og Hjælp.

Hvad skulde de dog gøre? Ministeren dirrede af Angst for at blive skandaliseret overfor sit Parti, Bankdirektøren rystede for sin Prestige i Banken, og Professoren bævede af Frygt for sin Kone!

Hvad stod der da i den famøse Notits? Der stod saamænd bare, at en forhenværende Overtjener i det forlængst nedlagte Etablissement »Maxim« vilde skrive sine Erindringer. Og saa havde Redaktionen tilføjet, at de blev sikkert ikke kedelige . . .

De tre Venner, der i deres Ungdom havde slaaet saa mange Slag sammen (hvilket de nu fortrød), besluttede at opsøge denne Overtjener; hans Navn var B. Bartholdi, og der stod i Avisen, at han var Ejer af Rønneby Kro . . . Kort og godt, de besluttede at rejse derned, men blev enige om at forblive strengt incognito.

Værten i Rønneby Kro anede intet om den Uro, han havde foraarsaget, han skrev paa Slutningen af sine Memoirer og bekymrede sig iøvrigt ikke om noget, heller ikke om hvordan Kroen gik. For det skal være sagt med det samme, den gik daarligt! Tiltrods for at Kroen laa smukt, Værelserne var hyggelige og Maden god, kom der ingen Gæster, og dette harmede Værtens Datterdatter, den søde

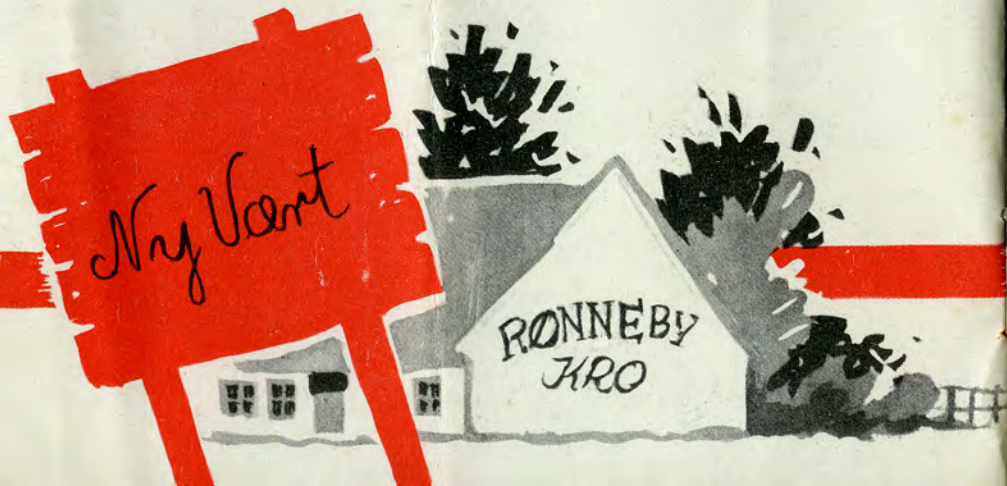
Anne-Lise, der passede det hele som en djærv lille Husmor. Hendes eneste Hjælp var »Sørensen«, han var en tyk, glad Fynbo, der baade var Tjener i Kroen og Anne-Lises Fortrolige.

En Aften, da de var ved at mørkelægge, saa de en Vogn køre op foran Kroen... der kom Gæster! Det utrolige var sket, de fo'r rundt for at tage imod de tre pæne, ældre Herrer, der steg ud af Vognen. Disse vilde dog hverken se paa Værelser eller spise, men ønskede uopholdeligt at tale med Værten.

Hr. B. Bartholdi lyttede forundret til deres Udgydelser, men han var urokelig. Memoirerne var hans Stolthed, han syntes, at han paa en spirituel Maade havde fremmanet Københavnerlivet fra det Herrens Aar 1907, da der var Fred i Verden og vor egen Hovedstad var en stor, glad og festlig By. Han tilbød at læse nogle Kapitler for dem, men de tre Venner betakkede sig, de kunde alt for vel huske deres »glade Fortid«.

Naa, de maatte blive paa Kroen og forsøge en anden Maade, hvorpaa de kunde faa fat i Memoirerne.

Anne-Lise havde en Tilbeder, nemlig en ung Journalist David d. Jensen, der sammen med sin Tante, en snurrig gammel Dame, udgav den stedlige Lilliput-Avis ved Navn »Rønneby Tidende«. Han blev ude af sig selv af Spænding, da han opdagede, hvem de tre Gæster var. Hvad skulde ske? Hvorfor var tre saa betydelige Mænd samlede her?? Der var sikkert store Ting i Vente. Her var en Chance for at omtale »Rønneby Kro« og give Anne-Lises Bedstefar lidt Service. David satte sig straks i Forbindelse med »København-bladet«, hvor han før havde været ansat, han tilbød

dem at holde dem à jour med de tre Herrers Planer, hvis de vilde antage ham igen paa Bladet. Men det vilde de ikke, de sendte tværtimod hans Kollega og forhenværende Kæreste ned til Rønneby for at opdage, om der virkelig var Sensation i Luften. Hendes Navn var »Molly«, hun var en smart og moderne Pige, og i Toget til Rønneby mødte hun en ligesaa »haardkogt« ung Mand, Landsretssagfører Sørum.

Han var tilkaldt af Bankdirektøren for at prøve paa at ordne Sagen angaaende de Memoirer. Hr. Sørum var kendt som en meget smidig Sagfører med Valgsproget: Hensigten helliger Midlet.

»Sørensen« og Annelise glædede sig over de mange Gæster, indtil Anne-Lise opdagede, at Molly lagde an paa sit gamle Sværmeri David d. Jensen. Hun havde troet saa sikkert, at det skulde være hende og David, og nu kom denne frække Pige fra Hovedstaden og ødelagde det hele! ... Anne-Lise kunde jo ikke vide, at Molly kun søgte at pumpe David for Nyheder, og at det var en ganske anden hun sværmede for ...

Landsretssagfører Sørum havde imidlertid nok at gøre, han forsøgte paa alle Maader at erhverve Manuskriptet til Memoirerne, han gik saa langt, at han listede ind i Værtens Allerhelligste og brændte det ... Næste Dag fortalte Værten, at hans Manuskript var brændt ved et Uheld, men at han Gud ske Lov havde et renskrevet Eksemplar, som han vilde sende ind samme Dag til Forlaget. Nu var Tiden knap, nu maatte de tre Venner handle, og det gjorde de! ... Det vilde være Synd at røbe, hvordan Skæbnen ordnede alt til det bedste, hvordan en lille Aarsag fik den store Virkning, og alle Intriger opløste sig til alles Tilfredshed.

Madsurve
kan medbringes.

